

Мигомъ мливари отъ цѣлия край
Стичатъ се тамо тогава, —
Денемъ и нощемъ все глѣчь, прѣспирни
И непрѣжсната врѣва.

Борятъ се, каратъ се, кой понапрѣдъ
Своята елда да смели. . . .
Цѣлата сганъ се раздѣля на двѣ
Партии — черни и бѣли.

«Пущайте! Вѣтъръ отъ истокъ повѣ!»
Бѣлитѣ викатъ: «За срама!
Или пъкъ тука съзвани сме ний,
Врѣва да вдигаме само?»

— «Чакайте западни вѣтъръ!» крѣщатъ
Чернитѣ едно и диво:
«Само отъ западъ когато повѣй
Смила се хубаво мливо.» —

Викатъ, дѣлякатъ се; върхътъ единъ
Иска надъ други да вземе. . . .
А воденични вѣтрила стоятъ
И неподвижни и нѣми. . . .

Воденичарътъ, накрехналъ калпакъ,
Тамъ подъ мустакъ се подсмива:
Нему е уемътъ сигуренъ все —
Има ли, нѣма ли мливо!